

Gerald

Ik was niet verbaasd dat ik werd gebeld, al ging mijn hartslag wel flink omhoog. Dat weet ik omdat mijn horloge oplichtte en me een bonuspunt gaf voor lichaamsbeweging. En ik keek er helemaal niet van op toen ze me vertelden dat ik aan *Bakweek* mocht meedoen, want ik kan heel goed bakken. Met de juiste discipline kan iederéén goed leren bakken. Het is gewoon een kwestie van scheikunde. Bij de perfecte taart draait het allemaal om een goede balans. Je moet alles heel precies afwegen om een knapperige millefeuille, kantachtige *florentines* of een lekker stevige taartkorst te krijgen. Je moet weloverwogen temperaturen kiezen en ze goed in de gaten houden als je een soufflé wilt laten rijzen of met chocola een glanzend spiegelglazuur wilt maken. Als je maar op de juiste plaatsen kijkt, vind je overal in het leven balans.

Stel dat je – net als ik nu – met het openbaar vervoer van je appartement in The Bronx naar een landgoed in Vermont wilt reizen omdat daar een bakprogramma wordt opgenomen. Dan hoef je alleen maar de dienstregelingen te kennen. Je gaat met metrolijn D naar 34th Street, neemt de noordwestelijke uitgang en komt uit op 34th Street. Dan loop je twee straten in westelijke richting, naar de noordoostelijke ingang van de Moynihan Train Hall, waar je nog exact elf minuten hebt om op de trein naar Vermont te wachten, die om 08.15 uur vertrekt en om exact 15.45 uur in Brattleboro arriveert. In de koffietent tegenover het station kun je nog een kop koffie drinken voordat je

in de ingeplande pendelbus stapt die je naar de ingang van Grafton Manor brengt.

Ik heb Grafton Manor in kaart gebracht met blauwdrukken die ik heb gedownload van de online database van de Vermont Historical Society. Het is een gigantisch huis, maar ik heb nu het idee dat ik er de weg weet. Dat is fijn, want ik vind het doorgaans niet prettig om op onbekende plekken te vertoeven, en al helemaal niet als het gaat om een hele week in het gezelschap van onbekende mensen. Ik ken de route van de logeerkamers naar de eetkamer en die van de eetkamer naar de tent inmiddels uit mijn hoofd, en ik heb berekend hoeveel tijd elke route me kost.

Ik heb de variabelen van mijn reis zo vaak doorgenomen dat ik nauwelijks nog op mijn zelfgemaakte reisschema hoeft te kijken als ik met mijn bagage uit de metro stap en met flinke passen over het perron loop. Op het perron staat een man viool te spelen. Bach. Ik herken het stuk meteen als *Vioolsonate nr. 1 in g-mineur*. Omdat ik net uit de expresmetro kom, sta ik mezelf toe twee minuten te blijven luisteren. Ik doe mijn ogen dicht. De muziek transporteert me van het vuile metrostation naar de keukentafel uit mijn jeugd. Ik herinner me nog elk detail, elk kerfje in het hout, elk scheurtje in de vinylbekleding van de stoelen waarop ik van mijn moeder moest blijven zitten tot ik mijn huiswerk af had. Ze zette dan de radio aan en de kleine keuken stroomde vol met grootse symfonieën. Bij klassieke muziek kun je goed huiswerk maken, zei ze. Terwijl ik sommen maakte, ging mijn moeder bakken. De keuken vulde zich met de geuren van de taarten in de oven, gesmolten chocolade en gesuikerd fruit dat op het piepkleine kookstel inkookte.

Mijn moeder was een immigrante uit Grenada. Ze was scheikundige, maar in de Verenigde Staten had ze niets aan haar bul. Daarom ging ze schoonmaken bij een rijk gezin in Manhattan. Toen de echtgenote doorkreeg dat mijn moeder een keukenprinses was, kreeg ze ook de taak om hun maaltijden te bereiden. Vooral haar taarten vielen

in de smaak. Al gauw vroegen alle gezinnen in Tribeca mijn moeder om schooltraktaties voor de verjaardagen van hun kinderen of hapjes voor hun cocktailavondjes te maken. Mijn moeder nam het bakken heel serieus en oefende thuis. Vaak liep ik midden in de nacht naar de keuken, en dan gaf ze me een glas warme melk en liet ze me proeven wat ze had gebakken. Uiteindelijk, na bijna twee decennia geduldig oefenen en sparen, opende ze in het jaar dat ik vijftien werd een eigen bakkerij. Ik wilde heel graag van school af om in de bakkerij te werken, maar ze wilde niet van mijn smeekbeden horen. Als ik na mijn huiswerk tijd overhad, mocht ik leren bakken. Dat heb ik allemaal uitgelegd in het filmpje waarmee ik me heb aangemeld, en ik heb ook verteld over mijn expertise op het gebied van handgemalen meel.

De opnamen vallen in de schoolvakantie, dus ik heb nu geen verplichtingen aan mijn wiskundeleerlingen. Natuurlijk heb ik wel een vast ritme in mijn vakanties, maar ik heb zitten plussen en minnen en netto kom ik altijd in de plus uit. Ik heb dus besloten te gaan. Als ik win – waarop ik in elk geval een kans van één op zes heb, zo niet hoger gezien mijn expertise – heb ik bewezen dat ik ben wie ik denk te zijn en dat mijn berekeningen kloppen. Als ik verlies, ga ik over een weekje weer over op mijn normale routine.

Ik geef de violist tien dollar, vervolg mijn tocht naar de uitgang en loop de heldere ochtend van New York in. Op weg naar 34th Street baan ik me een weg door een menigte toeristen en voetgangers en ontwijk ik mannen die op het trottoir waterijsjes en nepversies van designerzonnebrillen verkopen. In mijn tijdschema heb ik met al die mensen rekening gehouden. Eindelijk kom ik bij de noordoostelijke ingang van het treinstation. Ik kijk op mijn horloge: 08.04 uur. Ik voel de prettige zekerheid dat ik op tijd ben en dat mijn berekeningen kloppen. Met mijn bagage loop ik de centrale hal in, waar ik voor de zekerheid de dienstregeling bekijk, al ken ik die uit mijn hoofd.

Ik kijk of ik de Vermonter zie, maar die staat niet waar hij hoort te staan, tussen de Northeast Regional en de Acela-trein naar

Washington. Ik laat mijn blik vlug over de lijst dwalen en zie hem een stukje verderop rood knippen: VERTRAGING, HOUD DE BORDEN IN HET OOG VOOR MEER INFORMATIE.

Het klamme zweet breekt me uit. Dingen gaan nooit goed als ze niet volgens plan verlopen.

Hannah

Afgezien van de golvende blauwe bergen in de verte verschilt Vermont niet veel van mijn woonplaats Eden Lake, Minnesota. Dat vind ik ontmoedigend. Dezelfde kleine stadjes kleven aan dezelfde hoofdwegen met dezelfde doodse benzinstations en kleine, gedeeltelijk lege winkelcentra. Op dezelfde overwoekerde parkeerplaatsen staan dezelfde doodse witte kerken, waarvan ik de afbladderende verf kan zien als ik er achter in een zwarte SUV voorbij stuif. De chauffeur had me op het vliegveld van Burlington opgewacht, precies zoals de coördinatoren van *Bakweek* hadden gezegd, en hij had een bordje vastgehouden waarop mijn naam stond, Hannah Severson. Eerlijk gezegd had ik een leukere, officiëlere ontvangst verwacht. Ik had echt niet gedacht dat Betsy Martin me hoogstpersoonlijk zou komen halen, maar ik had gehoopt dat er een producent of een assistent met de chauffeur mee was gekomen, iemand die me verwelkomde en tijdens de rit een praatje met me maakte. De chauffeur zette zwijgend en pufend mijn bagage op een karretje en liep ermee naar de parkeerplaats. Ik kon alleen maar aannemen dat ik hem moest volgen.

‘De rit duurt iets langer dan twee uur,’ had hij gezegd. Hij had het achterportier geopend en me een flesje water gegeven.

Als we over het platteland van Vermont rijden, is er niets anders te horen dan het zachte gezoem van de airco. Elk plaatsje dat we passeren is kleiner en leger dan het stadje ervoor. Ik probeer deze eerste teleurstelling van me af te zetten. *Bakweek* is slechts een opstapje naar

mijn toekomst, niet mijn héle toekomst, probeer ik mezelf voor te houden. Er ligt voor mij veel meer glamour in het verschiet. Per slot van rekening ben ik pas eenentwintig. Dat is nog erg jong. Er heeft maar één persoon aan *Bakweek* meegedaan die jonger was dan ik. Daarnaast bestaat er in Eden Lake niets wat op Grafton Manor lijkt. Binnen twee uur ligt het allemaal binnen mijn bereik.

‘Geniet er maar gewoon van,’ zei Ben toen hij me vanochtend op het vliegveld afzette. Toen ik me naar hem toe boog om hem een afscheidskus te geven, stak zijn jachthond Frank zijn kop tussen onze stoelen door om me over mijn kin te likken. Ik aaide hem lachend en nam me voor om later mijn make-up bij te werken.

‘Doe ik.’ Ik zette mijn opgewektste blik op. Ik weet dat Ben die leuk vindt – iedereen vindt die blik leuk. Maar stilletjes dacht ik: je begrijpt niet wat dit voor mij betekent. Genieten is slechts een vluchtig, tijdelijk genoegen. Het komt in een wolk aanwaaien en lost op voordat je beseft wat het was. Succes is iets waarop je kunt rekenen, iets wat je kunt vasthouden en als een designertas overal mee naartoe kunt nemen. Meedoen aan *Bakweek* betekent alles voor me. Het is mijn kans – misschien wel mijn enige kans – om iets belangrijks met mijn leven te doen. Iets wat beter en grootser is dan werken in Polly’s Diner.

Mijn collega’s gaven een feestje voordat ik wegging. Brian, Lucille en Sarah hadden het georganiseerd. Ze hadden slingers van crêpepapier opgehangen, alle tafels aan de kant geschoven om een dansvloer te maken en al mijn bekenden uit Eden Lake uitgenodigd. Polly’s ging die avond zelfs eerder dicht, en iedereen kwam naar het feest om bag-in-boxwijn te drinken en de stukken taart op het gekoelde draaiplateau te eten. ‘Ik wist allang dat Hannahs taarten iets bijzonders waren!’ zei Polly die avond tegen iedereen die het maar horen wilde, alsof een deel van de eer haar toekwam. Alles veranderde na het telefoontje dat ik mocht meedoen. Iedereen wilde in mijn buurt zijn zodra ze wisten dat ik *Bakweek*-kandidaat was. Ik voel me wel een

beetje schuldig, want ik weet dat ik de klanten nooit meer een stuk taart zal serveren als ik dit allemaal goed aanpak.

Ik heb geen hekel aan mijn werk bij Polly's, maar wie wil er nu niet via *Bakweek* een nieuwe carrière beginnen? Ik heb gezien dat de vorige winnaars heel veel volgers op Instagram hebben. Ik weet van de succesvolle YouTube-kanalen, het kookboek en de sponsordeals die ze hebben binnengehaald. Eén winnares heeft zelfs een eigen lijn in kookgerei – potten en pannen met haar naam in goudkleurige cursieve reliëfletters op het handvat –, die in het hele land en op shoppingkanaal QVC wordt verkocht. *Bakweek* heeft hun leven veranderd. Het is niet erg om te wensen dat het programma het mijne ook verandert.

De SUV verlaat eindelijk de hoofdweg en slaat een smalle zijweg door een donker naaldbos in. Ik probeer mijn zenuwen te bedwingen. Ik haal diep adem en draag mezelf op rustig te worden. Het lijkt me vreselijk om bloednerveus te arriveren, maar ik ben zo opgewonden dat ik bijna stuitert. Ik vind dit spannender dan de uitreiking van mijn middelbareschooldiploma – ik was de eerste in mijn familie die geen staatsexamen deed, maar gewoon aan het einde van het schooljaar het podium beklom – en spannender dan mijn eerste date met Ben. *Bakweek* kan me in het leven verder brengen dan mijn schoolopleiding of Ben. Als ik het niet verpruts, tenminste. Het lijkt me heel erg om een van die deelnemers te zijn die in de eerste dagen weg moeten en snel vergeten worden. Hun roem dooft al uit voordat hun accounts op social media geverifieerd zijn.

Ik kijk naar mijn handen. Omdat ik weet dat er straks camera's op me gericht zullen worden, heb ik heel hard mijn best gedaan om van mijn vingers af te blijven, maar tijdens de rit vanaf het vliegveld heb ik mijn nagelriemen kapotgebeten. Hopelijk heb ik een nagelvijl ingepakt. Ik haal een poederdoosje uit mijn tas en bekijk mezelf in de spiegel om te controleren of mijn pony goed zit. De make-up die ik tijdens de vlucht heb aangebracht is nog steeds netjes, maar toch werk ik mijn lippenstift bij met een vers laagje gloss.

De SUV rijdt een bocht om en laat de bossen achter zich. We passeren een hek aan een hoge stenen boog en dan komt Grafton Manor in zicht. Ik kijk er met open mond naar. Ik voel een soort druk op mijn borst, ook al heb ik het landhuis al talloze keren op televisie gezien. In het echt is het nog veel indrukwekkender, lichtgrijze steen met al die reusachtige ramen en schoorstenen. Het lijkt wel iets uit *Harry Potter*.

De auto komt tot stilstand voor de hoofdingang. Daar is de trap met de twee leeuwen, de trap waarop Betsy altijd staat in de eerste scènes van *Bakweek*. Nu staat er een slanke brunette met een klembord bovenaan de trap. Ongelooflijk dat ik niet hallucineer, maar werkelijk op Grafton Manor ben. Na al dat oefenen, na al die jaren waarin ik me aan stapeltaarten, pasteien en vruchtentaarten heb gewijd. Na al die tijd die ik aan fondant heb besteed, al die dagen dat ik met een spuitzak glazuur op stukken karton heb gespoten tot elk lijntje, elk groen geglanceerd bloemblaadje en elke zoete roze rozenknop perfect was. Het was allemaal de moeite waard. Hannah Severson uit Eden Lake, Minnesota, doet mee aan *Bakweek*.

Ik stap uit de SUV en moet mijn hoofd in mijn nek leggen om te zien waar het dak eindigt. De chauffeur haalt mijn koffers uit de kofferbak. Ik heb nog nooit zo'n groot landhuis gezien. Het doet me denken aan mijn lessen Frans op de middelbare school, waarin over Versailles werd verteld. Ik heb zin om op de oprit rondjes te draaien en radslagen te maken, maar ik herinner mezelf eraan dat ik rustig moet blijven. Ik wil er niet uitzien als een kind. Kleine kinderen winnen *Bakweek* niet, en ik ben hier gekomen om te winnen.

Ik grimas als de chauffeur een van mijn koffers op het grind laat vallen. Al mijn make-up zit in die koffer, en ik wil niet dat er iets kapotgaat. In deze omgeving zit geen Sephora, en alles moet er perfect uitzien. Wat zeg ik, ik moet er perfect uitzien. Nadat ik mijn spullen heb opgepakt, probeer ik kaarsrecht te gaan staan. Zo zelfverzekerd als ik kan loop ik naar de vrouw op de trap, vechtend tegen het gevoel

dat ik dit allemaal niet verdien. Ik kan me nu geen domme fouten veroorloven. Mam zegt altijd dat je maar één kans krijgt om een goede eerste indruk te maken, en die kans ga ik niet verprutsen.

Peter

De boogramen van Grafton Manor kijken nietsziend op me neer als ik in mijn pick-up kom aanrijden. Ik draai mijn raampje naar beneden en bestudeer het gedetailleerde steenwerk van de façade. Ik houd van dit soort architectuur. Het huis is victoriaans, maar met een zweem van de bouwstijl uit de tijd van Jakobus 1, waar de Engelsen halverwege de negentiende eeuw zo dol op waren. Het is echt een prachtig huis. Natuurlijk heb ik het honderden keren op televisie gezien – ik heb elke aflevering van *Bakweek* minstens twee keer bekeken –, maar toen vormde het slechts een decor. In het echt maakt het een heel andere indruk. Om te beginnen staat het ver van de bewoonde wereld. Anderhalve kilometer verderop bevindt zich een gehucht, eigenlijk niet meer dan een benzinestation en een eettentje, maar als je naar het dichtstbijzijnde stadje wilt, moet je ruim zeventig kilometer door de bossen rijden. Tijdens de rit hierheen voel je pas hoe geïsoleerd het huis ligt, zonder enige connectie met de buitenwereld. Letterlijk. Onderweg viel de verbinding steeds weg, en ik neem aan dat goed bereik hier zeldzaam is.

Mijn vermoeden lijkt gegrond als ik vóór het huis een man met een mobiele telefoon zie bellen, leunend tegen een van de marmeren leeuwen op de trap. ‘Weet u waar ik mijn auto moet parkeren?’ roep ik naar hem. Hij wijst naar de plek waar de oprit een bocht om het gebouw maakt.

Ik volg de oprit en kom bij een rijtje parkeerplaatsen, waar ik mijn

auto naast een opzichtige witte BMW zet. De rest van de rij wordt bijna helemaal in beslag genomen door een grote oplegger. Camera-apparatuur, besef ik, terwijl ik mijn plunjezak uit de laadbak van mijn pick-up haal en terug naar de hoofdingang kuier. Deze kant van het gebouw is begroeid met klimop, die zich langs het metselwerk om de ramen helemaal naar het leistenen dak heeft geslingerd. De blaadjes fladderen in de bries, waardoor de zijkant van het gebouw eruitziet alsof hij kortstondig leeft.

Ik knik naar de man die nog steeds staat te bellen, en loop tussen de leeuwen door naar een met ijzer beslagen deur. Die duw ik open, en ik knipper als mijn ogen zich aan het schemerige licht binnen aanpassen. Ik bevind me in een grote, open hal. Voor me rijst een keizerlijke trap op, als een mahoniehouten waterval die naar weerszijden met elegante rondingen naar de overloop uitwaaiert.

Een vrouw in een nauwsluitende rok staat te wachten naast een van de ridderharnassen die de hal bewaken. Haar glanzende bruine haar is in een dikke, lage chignon gedraaid, het soort kapsel dat je in mijn omgeving niet vaak ziet. Ze staart naar een klembord en beweegt een potlood tussen twee vingers heen en weer. Haar gezicht vertrekt nerveus als ze me eindelijk in de gaten krijgt. ‘Geluidstechnici moeten achterom,’ blaft ze.

‘Ik ben hier om te bakken,’ zeg ik. ‘Als je het niet erg vindt.’

Ze kijkt fronsend naar haar papieren en slaat een paar bladzijden om. Ik zie dat er op elke bladzijde een portretfoto zit. Haar blik landt eindelijk op een reusachtige foto van mijn gezicht, en het hare wordt rood als ze ziet wie ik ben.

‘O, sorry... Peter! Welkom!’

‘Het geeft niet, ik ben er wel aan gewend,’ zeg ik. Dat is ook zo, want bij mijn dagelijkse werk mag ik doorgaans ook niet door de hoofdingang naar binnen. Ik weet dat ik nooit een prijs voor de mooiste kleding zal winnen, maar ik draag mijn nieuwste flanelen overhemd en ben voor mijn vertrek naar de kapper geweest. Niet dat het makkelijk

is om mijn krullen te temmen. Frederick zegt altijd plagerig dat mijn haar een eigen ecosysteem heeft.

De vrouw slooft zich inmiddels uit om haar fout goed te maken. Ze glimlacht naar me, maar dat lijkt haar bijna pijn te doen, alsof ze deze blik niet vaak opzet. ‘Ik ben Melanie, de hoofdcoördinator van *Bakweek*. Ik zorg dat alles volgens schema verloopt, en het is mijn taak om te regelen dat iedereen op het juiste moment op de juiste plaats staat. Je zult mij deze week veel zien. Zoals het reglement van *Bakweek* voorschrijft, moet je je telefoon bij me inleveren. Daarna kan ik je naar je kamer brengen, dan kun je je nog even ontspannen voor het avondeten.’

Met enige tegenzin geef ik haar mijn gebutste telefoon, en ik zie dat ze hem in een doos legt, boven op een telefoon met een roze glitterhoesje.

‘Zullen we?’ Ze glimlacht weer, en de spieren in haar hals spannen zich als ze naar de trap wijst. ‘Laat je bagage maar staan. Die wordt straks wel naar je kamer gebracht.’

‘Dat hoeft niet, ik draag hem wel.’ Ik klop op de zijkant van de plunjezak, die nog aan mijn schouder bungelt. Haar lippen verstrakken, maar ze knikt, ten teken dat ze zich daarbij neerlegt. Ik volg haar over de enorme hoofdtrap en bewonder de gladde houten leuning en het gedetailleerde houtsnijwerk op de spijlen. Er zijn veel victoriaanse huizen in Vermont, maar ik heb nog nooit zoveel fraai vakmanschap gezien als in Grafton. We komen op het grote bordes, waar de trap zich splitst in twee kleinere trappen die met een elegante ronding naar verschillende vleugels van het huis leiden.

‘Jullie logeren in de westelijke vleugel,’ zegt Melanie, terwijl ze me de rechtertrap op leidt. Ze staat even stil en gebaart naar de gespiegelde trap en de dubbele deur aan de andere kant van het bordes. ‘In de oostelijke vleugel bevinden zich Betsy Martins privévertrekken. Die volledige vleugel is verboden terrein voor gasten. Als je iets nodig hebt, bel dan met de telefoon in je kamer naar het personeel. In het dossier vind je een lijst met onze namen.’